

Cartea lui Daniel - Numărul o sută patruzeci

Cea din urmă făgăduință: Descoperirea rolului lui Ilie înaintea Zilei Domnului

Jeff Pippenger

2024-03-16

Cea din urmă promisiune a Vechiului Testament este că, înainte de ziua cea mare și înfricoșătoare a Domnului, va veni Ilie.

Aduceți-vă aminte de Legea lui Moise, robul Meu, pe care i-am poruncit-o la Horeb pentru tot Israelul, împreună cu rânduielile și judecățile. Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, venind, să lovesc pământul cu blestem. Maleahi 4:4-5.

Ilie care vine mai înainte de „ziua cea mare și înfricoșată a Domnului” este un sol individual și, totodată, mișcarea asociată cu mesajul pe care solul îl proclamă. Cei o sută patruzeci și patru de mii, care nu gustă moartea, așa cum îi reprezintă Enoh și Ilie, sunt Ilie cel trimis. Ei sunt aceia care sunt înălțați ca un stindard la apropiata lege duminicală.

Ilie al zilei de pe urmă a fost, de asemenea, reprezentat de Ioan Botezătorul, dar Ioan nu i-a reprezentat pe cei o sută patruzeci și patru de mii. El i-a reprezentat pe aceia care se alătură mișcării și acceptă solia mesagerului zilei de pe urmă, aceia care apoi sunt uciși de papalitate în ceasul crizei legii duminicale, criză care începe odată cu apropiata lege duminicală și se încheie când Se va scula Mihail, iar papalitatea își va ajunge sfârșitul, fără ca nimeni să-i vină în ajutor.

Ilie este reprezentat pe Muntele Carmel, iar Ioan este reprezentat în sala de ospăț a lui Irod. Acei doi martori istorici identifică cele două grupuri ale poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, reprezentate în Apocalipsa, capitoul șapte. Cei o sută patruzeci și patru de mii și marea mulțime corespund cu Muntele Carmel și cu ospățul de ziua de naștere al lui Irod. Acele două linii profetice oferă un reper solid pentru a identifica cu atenție elementele capului al optulea, care este dintre cele șapte capete din Apocalipsa șaptesprezece, cu suficiente detalii profetice pentru a clarifica cum și de ce ultimul președinte, care este al optulea președinte, cel care este dintre cei șapte, devine marele dictator al Statelor Unite în ultimele mișcări ale celei de-a șasea împărății din profetia biblică.

La legea duminicală se înfăptuiește întreita unire.

„Prin decretul care impune instituția papalității, în încălcarea legii lui Dumnezeu, națiunea noastră se va desprinde pe deplin de neprihănire. Când Protestantismul își va întinde mâna peste prăpastie ca să dea mâna cu puterea Romei, când se va întinde peste abis ca să dea mâna cu spiritismul, când, sub influența acestei triple uniri, țara noastră va repudia orice principiu al Constituției sale, ca guvern protestant și republican, și va lua măsuri pentru propagarea minciunilor și amăgirilor papale, atunci vom ști că a sosit vremea lucrării minunate a lui Satana și că sfârșitul este aproape.” Mărturii, volumul 5, 451.

Totuși, în această ilustrație există o succesiune, iar această succesiune este un subiect al Cuvântului inspirat. Este un eveniment care are loc în momentul „decretului”, care, într-un anumit sens, este un eveniment singular, dar, în realitate, reprezintă o succesiune de evenimente foarte atent ordonată. În momentul „decretului”, Statele Unite încetează să mai fie a șasea împărăție a profeției biblice, ceea ce înseamnă că atunci începe a șaptea împărăție, dar a șaptea împărăție consimte să dea împărăția sa fiarei. Când profetul mincinos este înfrânt, balaurul își ocupă poziția și dă îndată jumătate din împărăția sa fiarei.

La Muntele Carmel erau patru sute cincizeci de proroci ai lui Baal, iar patru sute de proroci ai dumbrăvii se aflau în Samaria și mâncau la masa Izabelei.

Acum, dar, trimite și adună la mine pe tot Israelul la muntele Carmel, și pe prorocii lui Baal, patru sute cincizeci, și pe prorocii dumbrăvilor, patru sute, care mănâncă la masa Izabelei. 1 Împărați 18:19.

Ilie identifică confruntarea de pe Muntele Carmel drept o controversă: nu doar cu privire la cine era adevăratul Dumnezeu, ci și cu privire la cine era adevăratul profet.

Atunci Ilie a zis poporului: Eu, numai eu singur, am rămas proroc al Domnului; iar prorocii lui Baal sunt patru sute cincizeci de bărbați. 1 Împărați 18:22.

Când jertfa lui Ilie a fost mistuită de focul care s-a pogorât din cer, el a ucis apoi pe cei patru sute cincizeci de profeți ai lui Baal cu propriile sale mâini.

Și Ilie le-a zis: Prindeți pe prorocii lui Baal; niciunul să nu scape. Și i-au prins; iar Ilie i-a coborât la pârâul Chișon și i-a înjunghiat acolo. 1 Împărați 18:40.

Baal era o zeitate masculină falsă, iar cei patru sute de proroci ai dumbrăvii, care erau încă împreună cu Izabela și mâncau la masa ei în cetatea Samariei, erau prorocii zeității feminine, Aștoret. Această zeitate feminină a supraviețuit măcelului săvârșit de Ilie asupra prorocilor de pe Muntele Carmel.

Poporul de pe munte se prosternează, cu groază și cutremur, înaintea lui Dumnezeu Cel nevăzut. Nu pot privi la focul strălucitor și mistuitor trimis din Cer. Se tem că vor fi mistuiți în apostazia și păcatele lor. Strigă cu un singur glas, care răsună peste munte și se repetă în ecou până în câmpiile de dedesubt, cu o înfricoșătoare claritate: „Domnul, El este Dumnezeu; Domnul, El este Dumnezeu.” Israel, în sfârșit, este trezit și scos din amăgire. Își văd păcatul și cât de mult L-au necinstit pe Dumnezeu. Mânia lor se aprinde împotriva prorocilor lui Baal. Cu o groază cutremurătoare, Ahab și preoții lui Baal au fost martori ai minunatei manifestări a puterii lui Iehova. Se aude din nou, în cuvinte de poruncă, cutremurătoare, glasul lui Ilie către popor: „Prindeți pe prorocii lui Baal; să nu scape niciunul dintre ei.” Iar poporul era gata să asculte de cuvântul lui Ilie. I-au apucat pe prorocii mincinoși care îi amăgiseră și i-au dus la pârâul Chișon, iar acolo Ilie, cu însăși mâna sa, i-a ucis pe acești preoți idolatri. Review and Herald, 7 octombrie 1873.

Muntele Carmel tipifică legea duminicală care urmează curând în Statele Unite. Atunci este înălțat stindardul celor o sută patruzeci și patru de mii (tipificați de Ilie). Acolo se manifestă în mod

distinct cornul protestant autentic, în contrast cu cornul protestant contrafăcut, care se află în Samaria, hrănindu-se cu hrana Izabelei. Acolo, cornul republican, care devenise cornul atât al bisericii, cât și al statului în perioada premergătoare Muntelui Carmel, își are sfârșitul ca a șasea împărăție a profeției biblice. Ce rămâne atunci este Ahab și națiunea lui în zece părți, și Izabela, care a stat ascunsă în Samaria, în timp ce ia masa cu protestanții apostatați. A șasea împărăție s-a încheiat, iar atunci ploaia vine fără măsură.

La sărbătoarea zilei de naștere a lui Irod, Ilie, reprezentat de Ioan Botezătorul, se află în închisoarea romană, așteptând izbăvirea sau moartea. Nu sunt profeți ai lui Baal care să săvârșească dansul amăgirii, ci doar Salomeea, fiica Izabelei. Irod și prietenii săi de rang regal sunt îmbătați de vinul Babilonului, căci ziua lui de naștere reprezintă, totodată, legea duminicală, iar toate națiunile au început să bea vinul Babilonului la 11 septembrie 2001, cu mult înaintea iminentei legi duminicale.

Și după aceste lucruri am văzut un alt înger coborând din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu tărie, cu glas puternic, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locuința a demonilor, și temniță a oricărui duh necurat, și cușcă a oricărei păsări necurate și urâte. Căci toate neamurile au băut din vinul mâniei desfrânării ei, și împărății pământului au săvârșit desfrânare cu ea, iar negustorii pământului s-au îmbogățit prin belșugul desfătărilor ei. Apocalipsa 18:1-3.

Aceste trei versete s-au împlinit atunci când marile clădiri ale New Yorkului, Turnurile Gemene, au fost aruncate la pământ printr-o atingere a lui Dumnezeu.

"Acum vine vestea că aș fi declarat că New York va fi măturat de un val de maree? Așa ceva nu am spus niciodată. Am spus însă, pe când priveam marile clădiri care se ridicau acolo, etaj după etaj: 'Ce scene înfricoșătoare vor avea loc când Domnul Se va ridica să zguduie cumplit pământul! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1-3.' Întregul capitol al optsprezecelea din Apocalipsa este un avertizament cu privire la ceea ce urmează să vină asupra pământului. Dar nu am lumină deosebită cu privire la ceea ce urmează să vină asupra orașului New York, decât că știu că, într-o zi, marile clădiri de acolo vor fi dărâmate prin întoarcerea și răsturnarea puterii lui Dumnezeu. Din lumina care mi-a fost dată, știu că în lume este distrugere. Un singur cuvânt din partea Domnului, o singură atingere a puterii Sale celei mari, și aceste structuri masive vor cădea. Vor avea loc scene a căror grozăvie nu ne-o putem imagina." Review and Herald, 5 iulie 1906.

Legea duminicală care urmează în curând este reprezentată de a doua voce din capitolul optsprezece al Apocalipsei, și ea reprezintă Muntele Carmel al lui Ahab și petrecerea de ziua de naștere a lui Irod. Irodiada, care este totodată Izabela, nu este prezentă la ospățul în beție al lui Irod, așa cum Izabela a fost absentă de pe Muntele Carmel. Până la legea duminicală, ea a fost dată uitării în timpul celor șaptezeci de ani simbolici ai domniei fiarei care se ridică din pământ, a șasea împărăție a profeției biblice. Când Izabela a primit rana de moarte în 1798 și 1799, a șasea împărăție (Statele Unite) și-a început perioada de domnie ca a șasea împărăție a profeției biblice. Când a șasea împărăție se încheie, ea revine și începe să-și cânte cântările și să curvească cu toate neamurile de pe pământ.

Cântările ei de desfrâu și de vin au fost inițiate profetic la 11 septembrie 2001, dar aceea a fost doar perioada de pregătire, după cum fusese reprezentată de cei treizeci de ani de la 508 până la 538, când, pentru întâia oară, ea a urcat pe tron. Până la legea duminicală, când a șasea împărăție este ucisă prin mâinile lui Ilie, ea a rămas ascunsă în Samaria. În acel moment, Ioan Botezătorul este ținut în temnița ei, așteptând fie izbăvirea, fie moartea.

Irod și nobilii săi prieteni erau îmbătați cu vinul Babilonului, când Salomeea, fiica Irodiadei (Izabela), a interpretat dansul ei extrem de seducător, iar Irod își manifestă dorințele lascive și incestuoase. El este cu totul captivat de avansurile sexuale ale fiicelor sale vitrege și îi oferă până la jumătate din împărăția sa.

Și când a sosit o zi prielnică, când Irod, de ziua lui de naștere, a făcut un ospăț pentru dregătorii săi, căpeteniile oștirii și fruntașii Galileii; și când a intrat fiica Irodiadei și a jucat și a plăcut lui Irod și celor ce ședea cu el, regele i-a zis fetei: Cere-mi orice vei voi și îți voi da. Și i-a jurat: Orice îmi vei cere îți voi da, până la jumătate din împărăția mea. Și ea a ieșit și a zis mamei sale: Ce să cer? Iar ea a zis: Capul lui Ioan Botezătorul. Și ea a intrat îndată, cu grabă, la rege și a cerut, zicând: Vreau să-mi dai îndată pe o tipsie capul lui Ioan Botezătorul. Și regele s-a întristat foarte mult; dar, din pricina jurământului și din pricina celor ce ședea cu el, n-a voit s-o respingă. Și îndată regele a trimis un călău și a poruncit să-i fie adus capul; și el s-a dus și l-a decapitat în temniță, și a adus capul lui pe o tipsie și l-a dat fetei; iar fata l-a dat mamei sale. Marcu 6:21-28.

Prima voce din Apocalipsa, capitolul optsprezece, a răsunat la 11 septembrie 2001, iar a doua voce va răsună odată cu iminenta lege duminicală. În istoria reprezentată în Evanghelia după Ioan, capitolul șase, prima voce din 2001 a fost vocea lui Hristos, spunându-le ucenicilor Săi că trebuie să-I mănânce trupul și să-I bea sângele, căci El era Pâinea adevărată din Cer. Acea perioadă a început în Galileea și s-a încheiat cu o curățire a ucenicilor Săi, care s-au întors de la El, în Evanghelia după Ioan, capitolul ȘASE, versetul ȘAIZECI ȘI ȘASE. Acea istorie a început în Galileea cu un test alimentar și s-a încheiat la impunerea semnului fiarei, așa cum este tipificat de numărul numelui papei, care este ȘASE, ȘASE, ȘASE. Galileea înseamnă „punct de cotitură”, iar 11 septembrie 2001 a fost un „punct de cotitură” profetic (Galileea), iar ziua de naștere a lui Irod a avut loc în prezența conducerii Galileei. Vocea de început a Apocalipsei, capitolul optsprezece, și vocea de încheiere a Apocalipsei optsprezece sunt ambele reprezentate de Galileea, care este un punct de cotitură.

Există lecții de învățat din istoria trecutului; și se atrage atenția asupra acestora, pentru ca toți să înțeleagă că Dumnezeu lucrează acum pe aceleași linii pe care a lucrat întotdeauna. Mâna Sa se vede în lucrarea Sa și între neamuri acum, întocmai cum s-a văzut de când Evanghelia a fost vestită pentru întâia oară lui Adam în Eden.

Există perioade care constituie momente de cotitură în istoria națiunilor și a Bisericii. În providența lui Dumnezeu, când survin aceste crize diferite, lumina pentru acel timp este dată. Dacă este primită, are loc un progres spiritual; dacă este respinsă, urmează declin spiritual și naufragiu. Domnul, în Cuvântul Său, a descoperit lucrarea ofensivă a Evangheliei, așa cum a fost dusă înainte în trecut și cum va fi în viitor, până la conflictul final, când agențiile satanice

vor face ultima lor mișcare uimitoare. Bible Echo, 26 august 1895.

Galileea în 2001 și Galileea la legea duminicală care va veni în curând identifică momentul când este revărsată lumina ploii târzii. În 2001 a fost o revărsare măsurată, dar la al doilea glas ea este revărsată fără măsură, așa cum este reprezentată de revărsarea copleșitoare de după ce Ilie i-a ucis pe profeții lui Baal, care a avut loc la sărbătoarea zilei de naștere a lui Irod. Ziua de naștere a lui Irod identifică nașterea celui de-al șaptelea regat din profeția biblică, care urmează imediat după moartea regatului precedent. Statele Unite au început să domnească în 1798, la moartea celui de-al cincilea regat, iar la moartea profeților lui Baal a sosit ziua de naștere a celui de-al șaptelea regat. Acel al șaptelea regat este reprezentat de regatul de zece părți al lui Ahab, din nord, și de Irod, un reprezentant al regatului de nord, de zece părți, al Romei păgâne.

Și cele zece coarne pe care le-ai văzut pe fiară, acestea o vor urî pe desfrânata, o vor pustii și o vor lăsa goală, îi vor mânca carnea și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu a pus în inimile lor să împlinească voia Lui, să se învoiască și să dea împărăția lor fiarei, până când se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu. Iar femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care domnește peste împărății pământului. Apocalipsa 17:16-18.

Irod se învoiește să-și împlinească jurământul făcut Salomeei și să-i dea capul lui Ioan, iar jurământul său a fost prezentat ca întinzându-se până la jumătate din împărăția lui. Cei zece regi ai Națiunilor Unite, deși o urăsc pe desfrânată, se învoiesc să dea regatul lor al șaptelea capului al optulea, care este dintre cele șapte capete anterioare. Ei se învoiesc asupra unui regat întemeiat pe îmbinarea Statului mondial cu Biserica ei mondială. Însă căsătoria este una latină, nu engleză, căci căsătoria lor este înfățișată prin „femeia” care domnește „peste regi”. Într-o căsătorie latină, familia păstrează numele de familie al femeii, nu pe cel al bărbatului, iar numele acestei căsătorii duble este un element important al narațiunii profetice.

"Regii, cărmuitorii și guvernatorii și-au pus asupra lor stigmatul Antihristului și sunt înfățișați ca balaurul care iese să poarte război împotriva sfinților — a acelor care păzesc poruncile lui Dumnezeu și care au credința lui Isus." Mărturii pentru slujitori, 38.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Cuvântul pe care Isaia, fiul lui Amoț, l-a văzut cu privire la Iuda și Ierusalim. Și se va întâmpla în zilele de pe urmă că muntele casei Domnului va fi întemeiat pe vârful munților și se va înălța deasupra dealurilor; și toate neamurile vor curge către el. Și multe popoare vor veni și vor zice: Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov; el ne va învăța căile lui și vom umbla pe cărările lui; căci din Sion va ieși legea, iar din Ierusalim cuvântul Domnului. . . . Și în ziua aceea șapte femei se vor apuca de un singur bărbat, zicând: Vom mânca pâinea noastră și ne vom îmbrăca în hainele noastre; numai lasă-ne să fim numite cu numele tău, ca să ne fie luată ocară. În ziua aceea Odrasla Domnului va fi frumoasă și slăvită, iar rodul pământului va fi ales și plăcut pentru cei care au scăpat din Israel. Și se va întâmpla că cel ce va fi rămas în Sion și cel ce va fi lăsat în Ierusalim va fi numit sfânt, fiecare dintre cei scriși între cei vii în Ierusalim; când Domnul va spăla necurăția ficelilor Sionului și va curăți Ierusalimul de sângele său din mijlocul lui, prin duhul judecății și prin duhul arderii. Isaia 2:1-3, 4:1-4.

